

Sygn. akt I C 2256/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Studzińska

Protokolant: Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 r. w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa E. z siedzibą w G.

przeciwko J. M.

o zapłatę 559,59 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa E. w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej J. M. kwoty 555,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 19 lutego 2010 roku pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.) umowę o świadczenie usług. Wskazała także, iż pozwana nie wywiązywała się z warunków umowy i w związku z tym z dniem 3 marca 2011 roku powyższa umowa została przez stronę powodowa rozwiązana. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa powołała się również na umowę cesji wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015 roku na podstawie, której wierzyciel pierwotny (...) S.A. z siedzibą w W. dokonał przelewu na jej rzecz wierzytelności przysługującej od pozwanej, zgodnie z art. 509 kc. Wskazała, że poinformowała pozwana o cesji wierzytelności oraz wezwała ją do zapłaty zaległości, jednakże pozwana nie uregulowała zadłużenia w wyznaczonym terminie.

Nakazem zapłaty z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie (...) przez Sąd Rejonowy w Kłodzku nakazano pozwanej aby zapłaciła stronie powodowej kwotę 555,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 204,50 zł tytułem kosztów procesu.

Powyższy nakaz zapłaty pozwana J. M. zaskarżyła w całości i wniosła o oddalenie powództwa. W sprzeciwie pozwana przyznała, że zawarła z wierzycielem pierwotnym umowę o świadczenie usług. Podniosła jednak, że umowa ta została zawarta na czas określony. Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2010 roku pozwana J. M. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług.

/dowód : umowa o świadczenie usług z 19.02.2010 r, k. 9, 10/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak legitymacji czynnej strony powodowej. Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwości żądania zapłaty od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby nabyła wierzytelność, przysługującą względem pozwanej, w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne.

Zgodnie z art. 510 § 1 kc, umowa sprzedaży wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę. Strona powodowa nie udowodniła, że nabyła wierzytelność dochodzoną pozwem. Umowa o świadczenie usług z 19 lutego 2010 roku, na podstawie której strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, została zawarta między pozwaną a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (poprzednik prawny (...) S.A. z siedzibą w W.), z którą strona powodowa miała zawrzeć umowę cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 511 kc, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Nie dołączając do pozwu odpisu umowy sprzedaży wierzytelności z 20 kwietnia 2015 roku, zawartej z wierzycielem pierwotnym, strona powodowa nie wykazała, że nabyła wierzytelność która, zgodnie z dołączoną umową z 19 lutego 2010 roku, przysługiwałaby (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (poprzednik prawny (...) S.A. z siedzibą w W.) wobec pozwanej (art. 6 kc). Dołączone do pozwu dokumenty, w postaci pism strony powodowej skierowanych do pozwanej (bez potwierdzeń nadania), tj. zawiadomienie o zmianie wierzyciela z dnia 8 czerwca 2015 roku (k. 6) oraz wezwanie do zapłaty z 8 czerwca 2015 roku (k. 7), jako dokumenty prywatne, stanowią jedynie dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia o treści, zawartej w tych dokumentach (art. 245 kpc). Nie są to zatem wystarczające dowody na okoliczność, jak chciała strona powodowa, że przysługuje jej wobec pozwanej roszczenie o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem, w związku z nienależytym wykonaniem przez pozwaną umowy o świadczenie usług z dnia 19 lutego 2010 roku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 471 kc w zw. z art. 6 kc, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, u wskazanego zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa profesjonalnie zajmuje się obrotem wierzytelności i działała przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7-8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuację stron w niniejszej sprawie.